

Pobyt v nemocnici obvykle nepatří mezi příjemné zážitky. Pokud se týká nás dospělých, musíme si tam nějakou tu zábavu vymyslet sami, děti ale mají šanci, že je někdo navštíví, rozesměje a pomůže jim lépe se vyrovnat s nemocničním prostředím. Například loutky. Sdružení umělců, které pro děti tato nevšední setkání připravuje, nese název Loutky v nemocnici. O rozhovor jsme požádali jeho předsedkyni Marii Míkovou.

Kdo přišel s nápadem hrát s loutkami v nemocnicích?

S tímto nápadem přišel můj kolega a kamarád Ottokar Seifert, český emigrant žijící v Německu, kde tato představení už řadu let provozuje. Já s ním už dlouho spolupracuji a zúčastnila jsem se několika společných turné po Německu. Díky Česko-německému fondu budoucnosti se nám podařilo postavit něco podobného na nohy i v České republice. To bylo před třemi lety.

Podle čeho vybíráte repertoár?

Hlavním tématem každé hry je nemoc - z Pohádek o pejskovi a kočičce třeba hrajeme tu, v níž si pejsek poraní nožičku. Myslím, že je důležité tohle téma otevírat, protože to dětem pomáhá vyrovnat se s nemocí. Naše hry jsou interaktivní, takže pokud děti chtějí, mohou do nich vstupovat. Podle jejich reakcí poznáme, jestli o to mají zájem nebo ne. V prvním případě téma společně rozvíjíme, v tom druhém hrajeme podle základního scénáře a nijak je nenutíme, aby se na hře podílely. Nemocniční prostředí je hodně specifické, a proto je každé naše představení jiné. Mnohdy se hra vyvine nečekaným směrem - zapojujeme třeba hračky dětí nebo jejich rodiče...

Jaké loutky používáte?

Začínali jsme se dvěma maňásky žabáků, později k nim přibylo ještě marionetové divadélko. Tyhle postavičky jsou ale určeny hlavně pro nejmenší publikum a v nemocnicích jsou přítom děti od kojeneckého věku do šestnácti, sedmnácti let. Chtěli jsme proto začlenit do repertoáru i něco pro ty starší, kteří se na nás také chodí dívat. Napadlo nás udělat komedii o dvou marťanech, kteří se dostanou do nemocnice a jsou překvapeni, kde se to ocitli. Naše "rodina" se tedy nedávno rozrostla například i o dva maňásky Marťanů.

Jak na vás děti obvykle reagují?

Loutky jsou malé a neobvyklé, takže se většinou setkáváme s kladnou reakcí. Hrajeme buď v hernách, nebo chodíme po jednotlivých pokojích - vždy nejdříve nahlédneme dovnitř a zeptáme se dětí, jestli o představení stojí. Mállokdy se stane, že zájem nemají, ale pokud k tomu dojde, rozloučíme se a jdeme dál. Děti, které jsou v nemocnici dlouhodobě, nás už většinou znají - třeba v Motole, kde hrajeme nejčastěji, se nezdřídka setkáváme s velice vřelým přijetím.

Je pro vás těžké skloubit Loutky v nemocnici s vaší profesí?

Ani ne, s loutkami totiž hrajeme jen jednou týdně, obvykle odpoledne. Stíhám tedy i další aktivity, včetně těch, které mě živí, což je režie dabingu, úprava scénářů pro HBO a učení na Vyšší odborné škole herecké. Byla bych ale moc ráda, kdyby se do budoucna rozšířila herecká i tvůrčí základna Loutek v nemocnici a vzrostl počet představení. Mým snem je, aby se celý projekt pevně "usadil" a jednou fungoval i beze mě, a to nejen v pražských nemocnicích.

HiPathSpektrum 02/06